

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 326/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2011 doručená sťažnosť J. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009, ktorým ho okresný súd zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 116,18 € a tiež trovy konania z titulu zaplataenia pokuty za cestovanie v prostriedkoch mestskej hromadnej dopravy bez cestovného lístka. Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že okresný súd nezohľadnil, že ako osoba so stratou zraku, t. j. ako osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, má právo na bezplatné cestovanie prostriedkami mestskej hromadnej prepravy, a preto namieta arbitrárnosť rozhodnutia okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil, že rozhodnutím okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, aby zrušil toto rozhodnutie okresného súdu a aby mu priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 300 €.

Súčasne sa sťažovateľ domáhal, aby mu ústavný súd z dôvodu jeho nepriaznivej finančnej situácie ustanovil v konaní pred ústavným súdom právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009.

V súvislosti s napádaným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napádaného rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009 a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), čo napokon sťažovateľ, ako to vyplýva z príloh sťažnosti, aj účinne využil. Pričom na základe sťažovateľom podaného odvolania sa Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací musel (v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 175/09) v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiu okresného súdu, aké sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu uvádza aj

v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Okrem toho ústavný súd podotýka, že keby sťažnosť sťažovateľa smerovala aj proti rozhodnutiu odvolacieho krajského súdu sp. zn. 2 Co 175/09 z 8. februára 2010, ktorým krajský súd vo veci samej potvrdil rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 12 C 337/07 z 9. júna 2009, bolo by ju potrebné odmietnuť podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Podľa zistenia ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 175/09 z 8. februára 2010 nadobudlo právoplatnosť 12. marca 2010, pričom od 12. marca 2010, keď toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, do 30. júna 2011, keď bola sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Obdobne ako oneskorene podanú by bolo potrebné odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, aj keby smerovala proti rozhodnutiu o trovách konania. V tejto časti krajský súd rozhodnutím sp. zn. 2 Co 175/09 z 8. februára 2010 vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1. februára 2011. Totiž aj v tomto prípade od 1. februára 2011 do 30. júna 2011, keď bola sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o žiadosti sťažovateľa ustanoviť mu v konaní pred ústavným súdom advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2011